

Arrest

nr. 134 308 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit, bent u een sjiitische moslim en bent u geboren op 1 juni 1987 te Baalbek. U stelt ongehuwd te zijn. In 2006 studeerde u in Beirut af aan de hotelschool. U keerde terug naar Baalbek en begon te werken in de kledingzaak waar u als student ook reeds aan de slag was. Gedurende zeven jaar was u een tevreden werknemer. Toen de sektarische spanningen heropleefden in navolging van de oorlog in Syrië en u hier volgens uw verklaringen persoonlijk het slachtoffer van werd, stopte u begin december 2012 met werken. Uit bezorgdheid om uw

veiligheid maande uw familie u aan thuis te blijven. Wat u de negen daaropvolgende maanden ook gewoon deed.

Een zevental maanden voor uw vertrek uit Libanon kreeg u thuis het bezoek van twee Hezbollah-aanhangers: hajj H.(...) N.(...) – niet te verwarren met de algemeen voorzitter van Hezbollah – en een zekere imam. Beiden stelden u een cultureel/religieuze opleiding voor die enkele weken later van start zou gaan. Onder druk van uw ouders stemde u, die niet gelovig was, in. Gedurende een week tot vijftien dagen woonde u samen met een groep jongeren uit de buurt dagelijks de lessen bij die door imam N.(...) Q.(...) en imam A.(...) S.(...) gegeven werden. Deze ontmoetingen waren er volgens u op gericht om jullie te doen radicaliseren, te hersenspoelen en te mobiliseren, in het bijzonder tegen twee groeperingen, het al-Nusra Front en het Moslimbroederschap. Op de laatste dag van de religieuze opleiding werden jullie allen uitgenodigd op het bureau van hajj H.(...) N.(...). Opdat jullie zouden deelnemen aan een militaire opleiding ter voorbereiding van de strijd in Syrië werd jullie een som geld voorgehouden. U weigerde en mocht meteen beschikken.

Naderhand werd u op straat meermaals lastiggevallen door personen waarvan u vermoedt dat zij door Hezbollah waren uitgestuurd. Zij sloegen u en vernielden uw auto. Iets meer dan één maand na uw weigering voor deelname aan de militaire opleiding werd u opgepakt door Hezbollah. Zij hielden u gedurende vijf dagen vast en oefenden druk op u uit. U herkende enkele van uw belagers vanop straat. Uiteindelijk werd u vrijgelaten maar u werd voor de keuze gesteld: ofwel bedacht u zich en nam u wél deel aan de militaire opleiding, ofwel zou u opnieuw gearresteerd worden. Uit schrik durfde u niet meer buiten te komen. In de periode dat u ondergedoken leefde, kwamen Hezbollah-getrouwen nog “ontelbaar veel keer” bij uw ouderlijke huis langs. Zij bedreigden jullie en scholden jullie uit. Soms verstopte u zich bij uw buurman.

Op 3 of 4 september 2013 bent u legaal met het vliegtuig naar Turkije gereisd. Daar aangekomen, werd u samen met anderen door smokkelaars naar een boot begeleid die jullie naar Sicilië voer. Diezelfde nacht reed u per auto verder door naar België waar u op 11 september 2013 bent aangekomen. Hier woont ook uw zus H.(...) die over de Belgische nationaliteit beschikt. Op 16 september 2013 diende u uw asielaanvraag in. Ook na uw vertrek uit Libanon krijgen uw ouders nog steeds het bezoek van Hezbollah.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en uw originele rijbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Libanon daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u in Libanon persoonlijk wordt gevisieerd door Hezbollah omdat u door hen gedwongen werd gerekruteerd en u weigerde deel te nemen aan een militaire opleiding die u moest klaarstomen voor deelname aan de gewapende strijd in Syrië (CGVS I, pp.16-17 & p.32). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor Hezbollah.

Allereerst dient er te worden opgemerkt dat het door u geschetste kader dat Hezbollah mensen gedwongen rekruteert en verplicht om in Syrië te gaan strijden (CGVS I, p.14, p.17, pp.23-24, pp.28-29 & p.32) niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit de COI Focus Libanon – Rekrutering door Hezbollah d.d. 14 februari 2014 blijkt immers dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt bij Hezbollah, ook niet voor de strijd in Syrië. Na de “juli 2006-oorlog” is het prestige van het Islamitisch Verzet (de Hezbollah-militie) immers alleen nog maar gestegen bij de sjiiitische bevolking en zouden duizenden nieuwe rekruten zich vrijwillig hebben aangeboden. Een engagement bij de Muqawama al-Islamiya (het Islamitisch Verzet) garandeert immers een betere sociale en economische toestand. Echter, niet iedereen kan zomaar toetreden tot de militia. Toekomstige rekruten moeten volwaardig lid worden van de Hezbollah, moeten voldoen aan strenge voorwaarden en worden grondig op hun geschiktheid getest. Hoewel het aanbod van goed getrainde strijders wel slinkt, komt de Hezbollah-militie – die over ongeveer 20.000 reservisten beschikt – echter geen leden of mannen te kort om te gaan strijden in Syrië. Daarnaast willen ook veel werkloze jongeren vrijwillig gaan strijden in Syrië. De vergoeding zou groter zijn dan de vergoeding voor de collega's die in Libanon dienst doen of deel uitmaken van de reservelijst.

Dient vervolgens te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat Hezbollah u zou benaderen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Hezbollah aanwervers zendt naar alle dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om er uit te kijken naar mogelijke kandidaten, jonge individuen, die zouden passen in Hezbollah's levensstijl. Deze aanwervers zijn op zoek naar plichtsgetrouwe, gedisciplineerde, bescheiden, intelligente, gezonde en zich goed gedragende jonge

mannen. De wervers observeren een potentiële rekrut gedurende een periode die varieert van maanden tot jaren om vervolgens het individu te benaderen om te zien of hij of zij zou overwegen om lid te worden. Het profiel dat Hezbollah zoekt strookt dan ook totaal niet met de beschrijving die u van uzelf geeft. U bent volgens uw eigen verklaringen immers niet religieus en houdt van dansen, plezier maken en drank (CGVS II, p. 6, 7).

De beschrijving die u geeft over de opleiding die u van Hezbollah genoot en de militaire opleiding die u volgens uw verklaringen diende te volgen stemt evenmin overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat u een religieuze opleiding van twee weken kreeg waarbij u allerlei informatie over andere groeperingen kreeg. De militaire opleiding die u diende te volgen, zou volgens uw verklaringen normaal een maand en vijftien dagen hebben geduurd (CGVS I, p. 14, 22, 23, 24). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de eerste fase van de opleiding binnen Hezbollah een jaar duurt waarin de rekruten de ideologische grondslagen van de groepering geïnstrueerd worden. Vervolgens volgt er een tweede fase die eveneens een jaar duurt en waarbij de rekrut partijdiscipline wordt bijgebracht samen met een militaire basisopleiding.

U stelt verder dat Hezbollah een onzichtbare partij is die in het geheim opereert, die niet over bureaus beschikt of over speciale rekruteringsafdelingen en waarbij alle bijeenkomsten in moskeeën plaatsvinden en dat daar ook alles wordt geregeld (CGVS II, p. 9). Dit strookt uiteraard opnieuw niet met de werkelijkheid. Het is algemeen bekend dat Hezbollah naast een gewapende groepering immers één van de belangrijkste politieke actoren in Libanon is en openlijk een belangrijke positie binnen het Libanese politieke landschap en de Libanese maatschappij inneemt. Daarnaast beschikt de groepering over een eigen radio –en tv station, een jeugdbeweging, scholen, ziekenhuizen, voert ze uitgebreide socio-economische programma's uit en kan de groepering in feite beschouwd worden als een staat binnen de staat. Daarnaast overtreft de militaire capaciteit van de groepering die van het reguliere Libanese leger en beschikt de groepering volgens de informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk over een gespecialiseerd rekruteringsorgaan.

U verklaart voorts dat Hezbollah systematisch alle jongeren gedwongen rekruteerde (CGVS II, p. 12). Zoals eerder vermeld strookt dit niet met de werkelijkheid. Hierbij aansluitend kan worden gesteld dat u verklaart persoonlijk andere personen te kennen die hetzelfde als u zijn overkomen. Hiervan kunt u echter vreemd genoeg geen enkel concreet voorbeeld geven. Gevraagd wie u dan precies bedoelt, moet u het antwoord schuldig blijven. U stelt geen namen te kennen maar gewoon te hebben gehoord over problemen die families hebben gekend omwille van hun zonen. Tweemaal gevraagd naar wat u concreet gehoord heeft, komt u echter niet verder dan te stellen dat bepaalde families gelijkaardige problemen kenden nadat hun zonen geweigerd hadden deel te nemen aan de militaire opleiding en dat sommige jongeren de dood vonden nadat zij zich onder druk naar de Syrische oorlog hadden begeven. Gevraagd of u zich nog geïnformeerd heeft naar de situatie van mensen die gelijkaardige problemen kenden als u, stelt u niet naar dergelijke informatie te hebben gevraagd. Dat u zich niet meer moeite zou hebben getroost om toch meer informatie te bekomen, is echter zeer opmerkelijk. Informatie over het lot van anderen is immers van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. Dat u bijgevolg geen enkele poging heeft ondernomen om toch meer informatie te bekomen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. U vergoelijkt dat u die problemen zelf heeft gekend en beleefd maar hieromtrent wel bepaalde zaken heeft gehoord. Dergelijke vage verklaringen kunnen er geenszins van overtuigen dat u persoonlijk zou worden gedwongen om in Syrië te gaan vechten (CGVS I, pp.29-30).

Wat betreft de voorgehouden religieuze opleiding die u zou hebben gekregen moet er daarenboven worden vastgesteld dat u hierover in de loop van uw asielprocedure vage en afwijkende verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Bij uw eerste gehoor op het CGVS stelde u dat de religieuze opleiding werd gegeven in de el Amawi moskee en in de Imam Ali moskee. Voorts kende u toen twee van uw opleiders, met name imam A.(...) S.(...) en imam N.(...) Q.(...) (CGVS I, p. 18, 21). Bij uw tweede gehoor op het CGVS blijkt u dit plots allemaal niet meer te weten (CGVS II, p. 7, 8).

Voorts legt u over de inhoud van de voorgehouden opleiding vage verklaringen af. U claimt dat de bedoeling van deze opleiding was om jullie te radicaliseren en jullie te overtuigen dat Jabhat el-Nusra en het Moslimbroederschap. U werd jullie aangeleerd dat deze groeperingen niet meer tot de ware islam behoren en dat zij bepaalde bevolkingsgroepen mobiliseren om tegen jullie te vechten. Hoe werd uitgelegd dat zij van de ware islam waren afgeweken, komt u niet verder dan te stellen dat er werd gezegd dat ze overal aanwezig en actief zijn, maar nu geconcentreerd in Syrië en dat jullie hen nu moeten gaan uitroeien. Dit zijn opmerkelijk vage verklaringen voor iemand die twee weken lang onderricht zou hebben met als doel overtuigd te worden dat deze groeperingen zijn afgekeerd van de ware islam (CGVS I, p. 14, 22, 23). Bij uw eerste gehoor op het CGVS stelde u verder dat u meteen na de religieuze opleiding werd ontboden op het bureau van H.(...) N.(...) waar men u gezegd zou hebben dat u een militaire opleiding diende te volgen (CGVS I, p. 24, 25). Tijdens uw tweede

gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u pas ongeveer een maand na de religieuze opleiding hoorde dat u een militaire opleiding diende te volgen (CGVS II, p. 8). Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe enig geloof te hechten aan uw bewering dat u door de Hezbollah gedwongen werd opleidingen te volgen om uiteindelijk lid te worden van de groepering en als strijder uitgestuurd te worden naar Syrië.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u gedwongen werd gerekruteerd door Hezbollah kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw claim dat u door hen gevisieerd werd omdat u weigerde met hen samen te werken.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt bevestigd en versterkt door volgende vaststellingen:

Zo is het uitermate bevreemdend dat u, die verklaart dat Hezbollah u ten gevolge van uw verbale weigering voor deelname aan de militaire opleiding arresteerde (CGVS I, p.27 & p.29), hier met geen woord over heeft gerept bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dat u dit niet vermeldde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangezien dit element van essentieel belang is om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Meer zelfs, de vraag expliciet gesteld of u ooit was gearresteerd zowel voor een korte als een iets langere tijd, gaf u toen een ontkennend antwoord (vragenlijst CGVS I, pp.1-2). Dergelijke flagrante discrepantie is des te meer opmerkelijk daar u tijdens uw gehoor op het CGVS de arrestatie opgeeft als voornaamste reden voor uw besluit Libanon te verlaten (CGVS I, pp.16-17). Hiermee geconfronteerd stelt u ten onrechte dat deze vraag u bij DVZ niet werd gesteld. Ter vergoelijking voegt u toe dat u dat bij de DVZ werd gevraagd om kort en bondig te antwoorden (CGVS I, p.32). Deze uitleg kan echter niet afdoende overtuigen, te meer u bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans gegeven omissies bij het gehoor op de DVZ aan te geven, en u hierbij aangaf de belangrijkste zaken te hebben verteld (CGVS I, p.2). Daar deze gebeurtenis, zoals u zelf aangeeft, van cruciaal belang is voor uw beslissing Libanon te verlaten, is het niet geloofwaardig dat u dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS. Voorts legt u enkele incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas andermaal ondermijnen. Gevraagd of u in de periode na de arrestatie nog problemen met Hezbollah heeft gekend, stelt u aanvankelijk van niet (CGVS I, p.29). Nogmaals gevraagd of u in de periode dat u ondergedoken leefde nog aanwijzingen had dat u gezocht werd door Hezbollah antwoordt u slechts vaagweg dat u gevaar liep en het voor u duidelijk was dat zij naar u op zoek waren. Zij hadden u immers voor de keuze gesteld en u was van de radar verdwenen. Doorgevraagd of u nog over andere indicaties beschikte, beweert u plots evenwel dat Hezbollah ook "ontelbaar veel" naar uw ouderlijke huis gekomen was, zelfs tijdens de periode dat u ondergedoken leefde. Dat u dit niet eerder aangaf, wekt de nodige verbazing. Doordat meerdere vragen nodig waren om dit antwoord te bekomen, wekt u dan ook de indruk uw verklaringen aan te passen naar gelang de vragen die worden gesteld. Zouden uw afgelegde verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich deze bezoeken onmiddellijk zou herinnerd hebben. Daarbovenop moet worden opgemerkt dat u deze bezoeken aan uw huis slechts in zeer vage termen kan situeren in de tijd. U kan wel aangeven dat ze reeds plaatsvonden in de periode dat u ondergedoken was en ook tot na uw vertrek uit Libanon doorgingen, doch u kan geen aantal geven en komt er slechts toe dat zij "ontelbaar veel" keer langskwamen, jullie bedreigden en uitscholden. De vaagheid van deze door u aangebrachte aanwijzingen kan bezwaarlijk overtuigen (CGVS I, pp.30-31). Bovendien maakte u - naast eerder al de arrestatie door Hezbollah - ten overstaan van de DVZ evenmin melding van het feit dat zij uw ouders "heel vaak" belaagden (vragenlijst CGVS I, p.2). Nochtans betreft ook dit element allerm minst een detail waarover u - zoals u eerder stelde - wel op de zetel van het CGVS zou kunnen uitweiden (CGVS I, p.2).

Het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt vervolgens nog verder onderstreept door het door u gestelde gedrag in Libanon. Zo beweerde u tot op de dag van uw vertrek naar België te zijn ondergedoken in uw eigen ouderlijke huis (CGVS I, p.10). Nadat u geslagen en gearresteerd was, durfde u naar eigen zeggen uit grote angst immers niet meer buiten te komen (CGVS I, p.25 & p.29). Dat u desgevallend nog zo lang bij uw ouders thuis in Libanon bent gebleven, kan echter bezwaarlijk overtuigen, te meer Hezbollah-militanten gedurende die periode volgens uw verklaringen meermaals bij u thuis bedreigingen zouden zijn komen uiten (CGVS I, p.31). U stelt weliswaar dat u zich soms bij uw buurman verstopte (CGVS I, p.15 & p.29), maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet vlugger elders uw toevlucht heeft gezocht. Van iemand die een persoonlijke vervolging door Hezbollah vreest, kan zulk risicovol gedrag allerm minst verwacht worden.

Een dergelijke houding valt niet alleen moeilijk te rijmen met de door u opgeworpen vrees voor een nieuwe arrestatie door Hezbollah maar laat bovendien ook veeleer uitschijnen dat er van een persoonlijke vervolging door Hezbollah geen sprake is geweest. Zo geeft u duidelijk aan dat Hezbollah sterker is dan Libanese autoriteiten (CGVS I, p.26). Mocht Hezbollah u effectief naar Syrië of Irak hebben willen sturen, kan er toch van uit worden gegaan dat ze dat al veel eerder hadden kunnen

doen, zo blijkt uit uw verklaringen. Het hoeft geen betoog dat dat zij meermaals de kans zouden hebben gehad om u in uw eigen ouderlijke huis aan te houden, doch dit uiteindelijk niet deden. Het gebrek aan effectieve daadkracht bij Hezbollah is bijgevolg eveneens dermate opmerkelijk dat uw verklaringen in deze totaal niet kunnen overtuigen.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u persoonlijk geviséerd werd door Hezbollah.

U verklaart verder nog dat u in 2012 het slachtoffer werd van sektarische spanningen en dat u hierdoor uw werk in de kledingzaak waar u sinds 2006 werkzaam was diende te verlaten. Als gevolg van de sektarische spanningen werd u volgens uw aanvankelijke verklaringen zowel op uw werk als daarbuiten aangevallen (CGVS I, p. 8, 10, 11). Uit uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CGVS blijkt evenwel dat de persoonlijke problemen die u volgens u kende door de sektarische spanningen in Libanon onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hoewel u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS nog aangaf dat u het slachtoffer werd van aanvallen wordt tijdens uw tweede gehoor duidelijk dat de problemen waarvan u spreekt zich beperkten tot soenitische klanten die naar de winkel kwamen waar u werkte en daar uw sjiitische religie in het algemeen beledigden. De soenitische klanten beschimpten volgens u uw religie en wilden u volgens u uitlokken. U werd zelf nooit persoonlijk beledigd of bedreigd, u ging niet in op hun, volgens u, uitdagend gedrag en de incidenten beperkten zich tot verbale beledigingen van de sjiitische strekking in het algemeen. U verwachtte dat uw soenitische baas met wie u reeds jarenlang een vriendschappelijke relatie had, zou tussenkomen. Dit deed hij evenwel niet. U trok uw conclusies en nam zelf ontslag. U verklaart geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend omwille van de sektarische spanningen in uw land van herkomst (CGVS II, p. 5-7). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u omwille van de sektarische spanningen in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende

groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenvermelde appreciatie kunnen wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart en uw originele rijbewijs zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “op de formele motivatie van de administratieve akte”, van artikel 1 en volgende van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat in werkelijkheid geen enkele belangrijke tegenstrijdigheid werd vastgesteld in zijn asielrelaas. Verder wijst hij erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt dat het aanbod van goed getrainde soldaten vermindert en dat Hezbollah over wervers beschikt in alle gebieden en dorpen waar zij invloed hebben. Dat verzoekers profiel niet het gezochte profiel zou zijn is volkomen irrelevant. Verzoeker is immers jong en in goede gezondheid. Dat Hezbollah slechts vrijwillige personen zou rekruteren kan serieus betwijfeld worden, gezien de verergering van de crisis en de problemen die door de beweging worden ondervonden door de oorlog in Syrië. De Syrische crisis heeft de “dingen” gewijzigd en de urgentie heeft Hezbollah ertoe gebracht de traditionele rekrutering te wijzigen. Dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft omtrent gelijkaardige problemen bij andere jongeren, komt doordat hij in gevaar is en discreet wil blijven. Verzoekers verklaringen omtrent de inhoud van de religieuze opleiding zijn geenszins vaag, aangezien hij de plaats van de opleiding heeft kunnen noemen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “op de formele motivatie van de administratieve akte” en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is Sjiïet en de situatie tussen Sjiïeten en Soennieten in Zuidelijk Libanon is uiterst gespannen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijk verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij een religieuze opleiding diende te volgen, die gegeven werd in de el Amawi en de Imam Ali moskeeën (stuk 17, gehoorverslag, p. 18). Tevens stelde verzoeker dat deze opleiding gegeven werd door imam A. S. en imam N. Q. (stuk 17, gehoorverslag, p. 21). Tijdens zijn tweede gehoor blijkt verzoeker echter plots de namen van de moskeeën en de imams die de religieuze opleiding gaven niet meer te weten (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8). Bovendien stelt hij hierbij dat hij nooit in de moskee geweest zou zijn, terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor nog verklaarde dat hij de moskee moest binnengaan waar de lessen gegeven werden en zo te weten kwam wat de religieuze opleiding inhield (stuk 4, gehoorverslag, p. 7; stuk 17, gehoorverslag, p. 18). Met betrekking tot de inhoud van de religieuze opleiding stelt verzoeker dat zij gericht waren tegen de groeperingen Jabhat el-Nusra en het Moslimbroederschap en ertoe dienden hen te radicaliseren en ervan te overtuigen dat deze groeperingen niet tot de ware islam behoorden (stuk 17, gehoorverslag, p. 14, 22). Gevraagd wat er allemaal over deze groeperingen verteld werd, komt verzoeker echter niet verder dan dat deze groeperingen overal ter wereld aanwezig zijn, maar nu geconcentreerd zijn in Syrië, waardoor het aan hen was om hen te gaan bevechten en uit te roeien (stuk 17, gehoorverslag, p. 22, 23). Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker vervolgens dat hij op de laatste dag van de religieuze opleiding, meteen na het afsluiten van de opleiding, een afspraak had om het bureau van H. N., die een militaire opleiding voorstelde (stuk 17, gehoorverslag, p. 23, 24). Tijdens zijn tweede gehoor verklaart verzoeker daarentegen dat hij pas een maand na zijn religieuze opleiding gevraagd werd een militaire opleiding te volgen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij na zijn weigering aan deze militaire opleiding belaagd en gedurende vijf dagen gearresteerd werd door Hezbollah (stuk 17, gehoorverslag, p. 25, 26, 27, 28). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker deze arrestatie geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 25, vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met de vaststelling dat verzoeker zijn arrestatie niet vermeldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoeker dat deze vraag hem niet gesteld werd (stuk 17, gehoorverslag, p. 32). De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat hij nooit gearresteerd werd (stuk 25, vragenlijst, vraag 3.1). Bovendien liet hij dit geheel onvermeld toen hem gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst hebben geleid (stuk 25, vragenlijst, vraag 3.5). Nochtans gaf verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat de beslissing om het land te verlaten kort na zijn aanhouding genomen werd (stuk 17, gehoorverslag, p. 16, 17). Voor zover verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken kort en bondig diende te zijn, merkt de Raad op dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar vermeld wordt dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 25, vragenlijst, vraag 1). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde na zijn arrestatie geen problemen meer te hebben gekend met Hezbollah omdat hij ondergedoken leefde (stuk 17, gehoorverslag, p. 29). Gevraagd of hij in de periode dat hij ondergedoken leefde nog aanwijzingen had dat hij gezocht werd, stelt verzoeker slechts dat zij hem zochten en dat hij gevaar liep (stuk 17, gehoorverslag, p. 30). Gevraagd of hij hier iets over gehoord of vernomen heeft, herhaalt verzoeker slechts dat hij ondergedoken leefde en gevaar liep (stuk 17, gehoorverslag, p. 30). Vervolgens gevraagd of hij hier aanwijzingen had dat Hezbollah hem zochten en waaruit hij afleidt dat Hezbollah hem zochten, antwoordt verzoeker dat dat duidelijk is omdat zij hem voor twee keuzes hebben gezet (stuk 17, gehoorverslag, p. 30, 31). Pas wanneer hem gevraagd wordt of er nog andere zaken zijn waaruit hij dit afleidt, stelt verzoeker dat zij het ouderlijke huis binnenvielen tijdens de periode dat hij ondergedoken was (stuk 17, gehoorverslag, p. 31). Gevraagd hoe vaak zij kwamen, stelt verzoeker dat zij ontelbaar veel kwamen en zijn familie bedreigden en uitscholden (stuk 17, gehoorverslag, p. 31). De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat

verzoeker pas de vijfde keer dat hem gevraagd wordt of hij aanwijzingen had dat Hezbollah hem zochten, plots stelt dat zij ontelbaar veel naar zijn ouderlijke huis kwamen en dat zij zelfs na zijn vertrek bleven langskomen (stuk 17, gehoorverslag, p. 30, 31). Bovendien liet verzoeker ook deze feiten geheel onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 25, vragenlijst, vraag 3.5). De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd door zijn houding. Verzoeker verklaarde immers dat hij na zijn arrestatie 'onderdook' bij zijn ouders en niet meer buiten kwam (stuk 17, gehoorverslag, p. 10, 25). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker gewoon bij zijn ouders verbleef, indien Hezbollah ontelbaar veel naar zijn ouderlijke huis kwamen om hem te zoeken (stuk 17, gehoorverslag, p. 31). Verzoeker stelt weliswaar dat hij zich soms bij zijn buurman verstopte, maar dit kan bezwaarlijk als veilige schuilplaats aanzien worden (stuk 17, gehoorverslag, p. 15, 29, 31).

Daarnaast komen verzoekers verklaringen geenszins overeen met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier omtrent het rekruteringsmechanisme van Hezbollah (COI Focus "*Libanon*" "*Rekrutering door Hezbollah*" van 14 februari 2014). Uit deze informatie blijkt immers dat Hezbollah geen gedwongen rekrutering uitoefent, ook niet voor de strijd in Syrië. Toetreding tot de Hezbollah-militie gebeurt op vrijwillige basis en er zijn geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend. Bovendien beschikt Hezbollah over meer dan genoeg kandidaten die vrijwillig lid wensen te worden en wordt het als een lucratieve zaak beschouwd om lid te worden omdat de organisatie aan actieve leden een loon uitbetaalt, afgezien van andere vergoedingen. Sinds de 'juli 2006'-oorlog is het prestige van de Hezbollah militie alleen maar gestegen en zouden er duizenden nieuwe rekruten zijn.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er serieus kan getwijfeld worden aan de stelling dat Hezbollah slechts vrijwillige personen rekruteert gezien de verergering van de crisis door de oorlog in Syrië, stelt de Raad verder vast dat de Hezbollah militie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om in Syrië te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt aldus geen gedwongen rekrutering plaats. In tegendeel, men neemt net het tegengestelde waar met name dat veel werkloze jongeren willen gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen. Geheel in tegenstrijd met deze informatie verklaart verzoeker daarentegen dat alle jongeren systematisch en gedwongen gerekruteerd worden door Hezbollah, dat dit altijd zo geweest is en dat dit sinds het begin van het Syrisch conflict nog is toegenomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Verzoekers verklaringen dat hij door Hezbollah verplicht werd deel te nemen aan een religieuze opleiding en nadat hij weigerde deel te nemen aan de militaire opleiding die hierop volgde door Hezbollah gearresteerd werd, voor de keuze werd gesteld deel te nemen aan een militaire opleiding en in Syrië aan de oorlog te gaan deelnemen of verbannen worden naar Irak om daar religieuze lessen te krijgen, zijn dan ook geenszins aannemelijk (stuk 17, gehoorverslag, p. 14, 15, 17, 23, 24, 28, 32). Gevraagd of verzoeker nog andere mensen kent die hetzelfde zijn overkomen als hem, stelt verzoeker van wel (stuk 17, gehoorverslag, p. 29). Vervolgens gevraagd wie hij dan bedoelt, slaagt verzoeker er echter niet in namen te noemen en stelt hij dat hij gewoon hoorde van families die dezelfde problemen kenden omwille van hun zonen (stuk 17, gehoorverslag, p. 29, 30). Verzoeker slaagt er echter geenszins in concrete verklaringen af te leggen omtrent wat deze andere families overkwam en stelt slechts dat er getreurd werd omwille van jonge mensen die naar de oorlog gingen en er de dood vonden (stuk 17, gehoorverslag, p. 30). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij discreet wilde blijven en er geen belang bij had zich in te laten met andere personen die dergelijke problemen gekend hebben, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft naar de situatie van de personen die dezelfde problemen kenden als hem (stuk 17, gehoorverslag, p. 30). Er kan immers redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou informeren om zijn situatie correct te kunnen inschatten. Tevens blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Hezbollah aanwervers zendt naar alle dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om er uit te kijken naar mogelijke kandidaten, jonge individuen, die zouden passen in Hezbollah's levensstijl. Deze aanwervers zijn op zoek naar plichtsgetrouwe, gedisciplineerde, bescheiden, intelligente, gezonde en zich goed gedragende jonge mannen. De wervers observeren een potentiële rekrut gedurende een periode die varieert van maanden tot jaren om vervolgens het individu te benaderen om te zien of hij of zij zou overwegen om lid te worden. Jonge mannen die naar muziek luisteren, alcohol drinken, met snelle auto's rijden en met meisjes flirten, maken weinig kans. Verzoeker verklaarde daarentegen dat hij niet zo godsdienstig is, drinkt en van feestjes houdt (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit irrelevant is omdat hij jong en in goede gezondheid is, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat iemand die zich niet loyaal en overtuigd toont, geen lid van de partij kan worden en nooit zal gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegeeft dat het aanbod van goed

getrainde soldaten vermindert en dat Hezbollah over wervers beschikt in gebieden en dorpen waar zij invloed hebben, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Bovendien zou verzoeker slechts een religieuze opleiding van een of twee weken gevolgd hebben, waarna hij werd gevraagd een militaire opleiding te volgen, die volgens zijn verklaringen een maand en vijftien dagen zou duren (stuk 17, gehoorverslag, p. 14, 22, 24). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarentegen dat de eerste stadium, de mobiliseringsfase, van de Hezbollah opleiding een jaar duurt, gedurende hetwelk nieuwe rekruten onderwezen worden in de Hezbollah cultuur en ideologie. Het tweede stadium, de discipline- en gehoorzaamheidsfase, duurt eveneens een jaar en omvat militaire training. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de Syrische crisis de dingen gewijzigd heeft en dat de urgentie Hezbollah ertoe gedwongen heeft deze tradities te wijzigen, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Bovendien werd hierboven reeds gewezen op het feit dat Hezbollah geen nood heeft aan gedwongen rekrutering voor de oorlog in Syrië door het grote aantal reservisten waarover zij beschikken. Ook verzoekers verklaringen, gevraagd of Hezbollah over een rekruteringsdienst beschikt, dat Hezbollah een onzichtbare partij is, die niet over bureaus beschikt en al hun bijeenkomsten in moskeeën houdt waar alles wordt geregeld, komen geenszins overeen met de realiteit (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt immers dat Hezbollah nauw in de samenleving verankerd is. Zo beschikt Hezbollah over een eigen 'vrij' Sjiitisch onderwijsnet, dat officieel erkend wordt door de Libanese overheid, een eigen scoutsbeweging, allerhande sportclubs en verenigingen en Hezbollah-ziekenhuizen. Verder beschikt Hezbollah wel degelijk over een gespecialiseerd "Orgaan voor Mobilisatie en Rekrutering". Tevens blijkt uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon*" "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014) dat Hezbollah naast een sterk gewapende militie ook de belangrijkste Sjiitische politieke partij is. Hezbollah's militaire capaciteit zou zelfs groter zijn dan deze van het reguliere Libanese leger. Verder verspreidt Hezbollah boodschappen via publieke aankondigingen en beschikt zij over een parallel telecommunicatienetwerk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij in 2012 stopte met werken in een kledingzaak omdat hij werd aangevallen door de sektarische spanningen die heersten (stuk 17, gehoorverslag, p. 8, 9, 10, 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat verzoeker niet persoonlijk beledigd of bedreigd werd door de soennitische klanten die naar de winkel kwamen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Zij beledigden de Sjiitische religie in het algemeen en wilden verzoeker volgens zijn verklaringen uitlokken, hetgeen hij als een persoonlijke belediging beschouwde (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker zelf zou echter kalm gebleven zijn en verwachtte een reactie van zijn soennitische baas, met wie hij een vriendschappelijke band had (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Omdat zijn baas niets deed en meelachte met de klanten, nam verzoeker ontslag (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). Voor het overige zou verzoeker geen persoonlijke problemen gekend hebben omwille van de sektarische spanningen in Libanon (stuk 4, gehoorverslag, p. 7).

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon*" "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nog toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar

sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Voor zover verzoekers raadsman ter terechtzitting stelt dat de stad Mosoel op 10 juli 2014 viel, terwijl de informatie in het administratief dossier dateert van april 2014, merkt de Raad op dat hij geenszins aantoonde dat Mosoel in Libanon ligt. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF